

Katja Brandis
WOODWALKERS
Karaga pārvērtības

Katja Brandis ir dzimusi 1970. gadā, studējusi amerikānistiku, anglistiku un ģermānistiku un strādājusi par žurnālisti. Jau skolas laikā klasesbiedri aizlienēja no viņas manuskriptus, kad bija vajadzīga jauna lasāmviela. Autore ir sarakstījusi daudz romānu jauniešiem. Jeloustonas Nacionālajā parkā vācot materiālu sērijai “*Woodwalkers*”, viņa personīgi iepazīna daudz bizonu, gandrīz uzskrēja virsū gulošam alnim un ar pudelīti baroja melno lācēnu. Katja Brandis kopā ar vīru, dēlu un trim kaķiem, no kuriem viens mazliet atgādina pumu, dzīvo netālu no Minhenes.

Katja Brandis

Woodwalkers

Karaga pārvērtības

Klaudijas Karlsas ilustrācijas

No vācu valodas tulkojusi **Sinda Krastiņa**

ZVAIGZNE ABC

Robinam

821.112.2-93

Br 104

Katja Brandis

WOODWALKERS (1)

Carags Verwandlung

Cover and illustrations by Claudia Carls

© 2016 Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany.

www.arena-verlag.de

Katja Brandis

WOODWALKERS

Karaga pārvērtības

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Redaktore *Margita Krasnā*

Korektores *Evija Stikute, Elīna Strautiņa*

Mākslinieciskais redaktors *Toms Kalniņš*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.

Red. nr. V-1369.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Sinda Krastiņa, 2024

© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-246-4

Mystery Boy - tā mani nosauca avīzēs un televīzijā.
Esmu noslēpumainais zēns, kurš kādu dienu uzradās
no meža. "Neviens nezina, kas viņš ir. Arī viņš pats ne,
jo ir zaudējis atmiņu." Patiesībā ar manu atmiņu
viss ir kārtībā, un es visu atceros. Protams,
arī to diezgan vētraino, bet vienlaikus
ļoti īpašo dienu, kad pirmo reizi
drīkstēju doties pie cilvēkiem...

Cilvēki kā brīnums

Vieglā gaitā mēs soļojām caur priežu mežu – mamma, mana vecākā māsa Mia un es. Biju tik uztraucies, it kā man kažokā būtu salīdušas skudras.

– *Un mēs to nūdien darīsim?* – jau kuro reizi telepātiski vaicāju mammai. – *Mēs dosimies uz pilsētu?*

Mamma nošņāca. – *Ja vēlreiz to jautāsi, tad griezīsimies apkārt!*

Saprotams, viņa dusmojās. Pēdējās nedēļās mēs nemitīgi tikām lūgušies, lai viņa vismaz vienreiz paņem mūs līdzi. Klausīties stāstus par cilvēkiem – ar to mums bija par maz.

Drīz vien mamma apstājās un, izlaidusi nagus, sāka kašņāt zemi, it kā medītu burundukus. – *Te ir jābūt mūsu slēptuvei ar cilvēku drēbēm,* – viņa pavēstīja, un zem viņas ķepām jau parādījās sudrabains spīdums.

Mamma apmierināti pamāja ar galvu un sāka savas pārvērtības. Viņas ķermenis iztaisnojās, pakaļkājas pārtapa par cilvēka kājām, priekšķepas izstiepās, veidojot pirkstus, smilškrāsas kažoks pazuda. Tagad viņai bija gari, gaiši kā saule mati, kas nosedza muguru. Kad mamma mums uzsmaidīja, atklājās viņas smieklīgi mazie cilvēka zobi.

– Tā, tagad ir jūsu kārtā, – viņa teica savā augstajā cilvēka balsī. – Jūs taču vēl atminaties, kā tas darāms, ko?

Koncentrējieties. Domājiet par to, kāds izskatās jūsu otrs tēls. Sajūtiēt to sevī. Vai jau manāt kņudoņu?

Mia īgni papurināja galvu, un tas pumas izskatā šķita diezgan stulbi.

Taču man viss izdevās labi, pēc īsa brīža jau stāvēju uz meža zemes un jutu, kā priežu skujuas duras manās basajās kājās. Es lēkāju un smējos, atkal un atkal izmēģinādams, kā skan smieكلي. Tas ir kolosāli, ka tev ir rokas, ar kurām tik neticami daudz ko var izdarīt. Gandrīz jau biju aizmirsis šo sajūtu, jo mēs pavisam reti nodevāmies pārvērtībām.

– Aiziet, Mia! Tev tas izdosies! – es uzmundrināju māsu.
– Citādi nevarēsi doties līdz!

– Izbeidz viņu steidzināt, – aizrādīja mamma. – Viņai jau tā ir grūti.

Es nepacietīgi gaidīju un ar savām neticami praktiskajām cilvēka rokām turpināju rakties slēptuvē. Uzdūros ieliektai skārda kastei, kas bija dziļi ierakta meža zemē.

Beidzot arī māsa bija pārvērtusies. Mias brūnie mati bija tik izspūruši, ka izskatījās, it kā viņai uz galvas sēdētu dzeļoņcūka. Viņa izlaida pirkstus caur matiem, tomēr tas neko daudz nelīdzēja.

Mia nometās uz ceļiem man līdzās, un mēs pa abiem attaisījām kastes vāku. Mamma svinīgi izņēma dažas lietas un sniedza mums – garus auduma gabalus, stūrāinus auduma gabalus, iegārenus ādas priekšmetus ar iedobumu. Es biju pilnīgi aizmirsis, kas darāms ar šiem krāmiem.

Mamma atkal pasmaidīja. – Karag, tās nevelk galvā, tās ir *biksēs*, bāz iekšā kājas!

– Vienkārši tā arī pasaki, – nomurmināju un no jauna mēģināju tikt biksēs.

Kad visi bijām apģērbušies, es vēlreiz ziņkāri ielūkojos kastē. Tajā bija daždažādi slēgti trauciņi un pudelītes – cilvēku zāles. Un pāris saburzītu zaļganu papīra gabaliņu.

– Kas tie tādi? – jautāju.

– Nauda, – paskaidroja mamma. – Dolāri. Par tiem varēsīm pilsētā kaut ko nopirkt. – Viņa saudzīgi izņēma no kastes vienu no papīra gabaliņiem ar ciparu pieci un noglabāja to kabatā. Pēc tam viņa nopietni pavērs uz mums. – Dosiemies tālāk. Jūs būsiet pirmo reizi pilsētā, tāpēc esiet uzmanīgi. Jūs tur nedrīkstat pārvērsties par dzīvniekiem – tas ir svarīgi! Cilvēki nedrīkst manīt, kas mēs esam. Vai skaidrs?

Mana mute bija izkaltusi. – Ko tad, ja... viņi tomēr to pamanīs? – es jautāju.

– Tad viņi mūs nogalinās, – mamma īsi atbildēja.

Ak! Mēs ar Miu saskatījāmies. Vai manas acis arī bija tik platas un izbiedētas kā viņējās?

Beidzot mēs devāmies ceļā. Droši vien izskatījāmies briesmīgi. Mūsu parpalām bija tikpat maz saistības ar modi kā zivij ar egli. Manas garās bikses sniedzās līdz apakšstilba vidum un T krekls bija izbalējis un vienos traipos. Mums matos noteikti bija priēžu skujas un rokas bija nosmērētas ar zemi.

Vienalga. Ja arī ļaudis uz mums blenza, es tik un tā biju pārāk uztraucies, lai to pamanītu. Tik daudz cilvēku! Un visas tās spīdīgās, krāsainās automašīnas, kas tuvumā pilnīgi neiedomājami smirdēja! Taču vēl interesantāki bija veikali. Tiklīdz bijām nonākuši uz galvenās ielas, es jau pielipu pie tuvākā skatloga. Pārdošanā bija izliktas cepures, akmeņi – kurš gan pērk akmeņus?! –, apģērbi, krūzītes ar zīmējumiem, vēl citi apģērbi un ēdiens, kas neticami gardi smaržoja.

– Mīkstais saldējums, – izlasīju uz tāfeles līdzās veikala ieejai. – Vanīlas, zemeņu un šokolādes.

Lasīt man iemācīja mamma, bet viņa nekad netika stāstījusi, kas ir saldējums. Manas nāsis sajuta saldu, krēmīgu smaržu, un kaut kur nabas apvidū atskanēja klusa rūkoņa un kurkstoņa. Ei, kas tur notiek ar manu vēderu? Taču troksnis nebūt nebija tas ļaunākais. Es pārbijies manīju, kā zem T krekla kņudinoši sāk augt spalva. Ak nē, stop, ne tagad!

Ātri aizvēru acis. Es esmu cilvēks, es esmu cilvēks, visu laiku domās atkārtēju, līdz spalva kļuva par īsiem rugājiem un pēc tam pilnībā pazuda. Uh! Manas kājas ļima un ceļi drebēja no izbīļa.

– Tā, tagad nopirkšu jums saldējumu, – teica mamma. Viņa svinīgi izvilka saburzīto papīriņu ar ciparu pieci un pasniedza to kādai svešai sievietei. – Vienu šokolādes, vienu vanīlas.

Sieviete viņai iedeva žvadzošus metāla gabaliņus un man – kaut ko, kas atgādināja lāča kaku. Labi, tagad tu to pagaršosi, es nodomāju un ar mēli pieskāros aukstajam, brūnajam veidojumam. Muti piepildīja brīnišķīga, salda garša. Ja lāča kaka tā garšotu, es būtu izsekojis ikvienu lāci un nogaidījis, līdz viņam rodas vajadzība izķēzīties.

Mia, dabūjusi vanīlas saldējumu, nopūtās aiz laimes. Tomēr vienlaikus viņa šķita satraukta un visu laiku vērās apkārt. Nav nekāds brīnums, jo ap mums bija tik daudz cilvēku un tad vēl visas tās nepierastās smaržas un trokšņi.

Mēs gājām garām kādam veikalam ar izkārtņi *Supermārket*s, kura preču klāsts caur stikla durvīm izskatījās ļoti interesants. – Es gribu tur ieiet! – paziņoja Mia, es satraukts viņai piebalsoju, un mamma galu galā nelabprāt pamāja ar galvu. – Nu labi, bet tikai uz īsu brīdi.

Stikla durvis mūsu priekšā pašas atvērās, un mēs ar Miu apmulsuši lūkojāmies apkārt. Ēdiens, visur ēdiens! Ēdiena kalni!

– Lai man iekož mežacūka! – man izspruka. – Un to visu cilvēki var tā vienkārši nest mājās, arī ziemā?

– Arī ziemā, – mamma apstiprināja, un mēs ar Miu no-
vaidējāmies aiz skaudības. Ziemā mēs bieži cietām badu, jo
tad bija daudz grūtāk noplēt kādu vapiti briedi vai lielragu
aitu.

Pārbijies ieraudzīju, ka māsa no lielā satraukuma jau da-
ļēji pārvērtusies par pumu. Viņas lūpas tik tikko nosedza
ilknus, bet viņa to pat nemanīja. Mia šajā brīdī ņēma no
plaukta konservu kārbu ar kaķa attēlu, varbūt tāpēc, ka tas
kaķis izskatījās mazliet līdzīgs mums. Ar ilkni viņa izkoda
kārbā caurumu un ostīja tās saturu. – Ei, šeit kārbās var
nopirkt sabrauktus dzīvniekus! – viņa pavēstīja, kad mēs
jau devāmies tālāk.

Paraustīju mammu aiz piedurknes, bet viņa tobrīd bija
aizņemta, uzlasot no grīdas dažus metāla naudas gabalus,
kas viņai bija izkrituši no kabatas.

Māsa joprojām turēja rokā sabojāto konservu kārbu.
– Nomierinies un noliec to kārbu, – es pačukstēju Miai, un
viņa man klusi uzšņāca. Pēc tam viņa pacēla galvu un ostījās.

– Vai tev nešķiet, ka šeit kaut kas *loti labi* smaržo?

Kāds veikala darbinieks palīdzēja mammai uzlasīt monē-
tas. Viņam uz deguna bija uzlikts priekšmets ar diviem spī-
dīgiem apļiem un ausīs vīdēja metāla gabali. Uz brīdi aiz-
mirsu problēmu ar māsu un kā apburts blenzu uz vīrieti.
Viņš pasmaidīja.

– Sveiks, puika. Kā tevi sauc?

– Karags, – es atbildēju un raudzījos augšup uz viņu.

– Vai tev patīk Džeksonholā?

– Te ir baigi superīgi, – es sacīju, un vīrietis nosmēja un uzdāvināja man apaļu priekšmetu, kas čaukstēja man plaukstā. Tam bija laba smarža, un es ieliku to mutē. Tagad vīrs smējās vēl vairāk.

– Konfekte vispirms ir jāiztīn no papīra, – viņš paskaidroja un palīdzēja man to izdarīt. Pēc tam, pamājis man ar roku, viņš atkal pievērsās savam darbam.

Cik jauki ir šie cilvēki! Un noteikti vareni, ja jau uzcēlušies ko tādu – brīnumu pilnu pilsētu. Kā gan būtu būt tādām kā viņi? Tā dzīvot?

Konfekte diemžēl garšoja pēc puvušiem augļiem. Izspļāvu to uz grīdas, kad neviens neredzēja.

– Mia!

Izdzirdis mammas baiļpilno saucienu, es aizmirsu visas domas par cilvēkiem un apcirtos apkārt.

Mias seju klāja viegla, gaiši brūna pūka. Man pār muguru pārskrēja aukstas tirpas. Viņa pārvēršas par pumu! Vai viņa vēl var to apturēt kā es pirmīt?

Mamma ierāva viņu ejā, kurā tobrīd neviena nebija, pakļēra kaut kādu ēdiena iepakojumu ar smaidošas sievietes attēlu un turēja to māsai acu priekšā. – Mia, miļā, koncentrējies! *Tā* tu izskaties. *Tāda* paliec. Iztēlojies, ka esi tāda. Ļoti spēcīgi iztēlojies, labi?

Mia paklausīgi pamāja, un es atvieglots redzēju, kā viņas ilkņi sarūk. Katrā ziņā vismaz nedaudz.

Bet tad viņa atkal ostījās un pievērsa skatienu kaut kam ejas viņā galā.

– Ak nē, gaļas lete, – mamma nomurmināja. Un Mia jau aiznesās, piepeši no jauna pārvērtusies par pumu, – viņas

lunkanais, gaiši brūnais ķermenis, šķiet, tikko skāra grīdu. Ar diviem lēcieniem sasniegusi gaļas leti, māsa ar ķepu nobrauca pār to, un pie katra naga viņai jau karājās pa steika gabalam.

Pircēji metās visos virzienos, kļiedza un sita Miai ar plakaniem, stūrainiem priekšmetiem, ko turēja rokā. Viņi mēģināja māsu nogalināt! Kaut kā man izdevās palikt cilvēka veidolā, un es, cik spēdams, situ ļaudīm no rokām šos priekšmetus. Atskanēja blīkšķi un šķindoņa.

– Nē, Karag, nē! – sauca mamma un skrēja pakaļ Miai, kura centās uzrāpties uz plaukta ar uzrakstu “Brokastu pārslas”, lai augšā vienā mierā notiesātu savu guvumu. Taču uz gludā plaukta viņai nebija, pie kā pieķerties, un, kad tas zem māsas svara sāka šūpoties, viņa noslīdēja uz grīdas kopā ar kartona kārbu gūzmu. Kādu brīdi Mia nemaz nebija redzama zem kaudzes, tikai viņas aste šaudījās šurpu turpu. Arvien vairāk ļaužu kliegdami skrēja izejas virzienā.

Savā ziņā tas bija kolosāli, ka viņi no mums tik ļoti baidījās. Kāpēc tad *mēs* tā baidāmies no *viņiem*?

– Mums uz ātrāko ir jāpazūd no šejienes! – nošņāca mamma, kamēr es savācu Mias drēbes. – Vēl pāris minūšu, un tad viņi ieradīsies ar ieročiem!

– Ieročiem? – nobažījies jautāju. Toreiz es skaidri nezināju, kas tas ir, taču izklausījās kaut kā neomulīgi.

Mia kārpījās ārā no kartona kārbu kalna. Viņa mielojās ar liellopa gaļas gabalu un izskatījās labā omā, lai gan no augšas līdz apakšai bija aplipusi ar krāsainām brokastu pārslām. Mamma satvēra viņu aiz skausta un sapurināja.

– Tagad ātri! Mums jātiek ārā! – viņa nokomandēja, un mēs visi trīs metāmies prom.

Taču bija par vēlu. Izeju jau uzmanīja spēcīgi vīri melnos formas tērpa kreklos, un nelikās, ka viņi ļaus iziet pa durvīm kādam četrkājainajam. Kamēr mamma mūs piesedza, mēs ar Miu aizlidām aiz kāda plaukta.

– Tev vēlreiz ir jāpārvēršas, – es izmisis čukstēju māsas spalvainajā ausī. – Aiziet, pamēģini! Lūdzu!

Pēc pāris elpas vilcieniem man līdzās tupēja meitene un ar pirkstiem, kuriem vēl bija saglabājušies asie dzīvnieka nagi, centās saglaust matus. – Man nudien ir ļoti žēl, – viņa teica un izskatījās mazliet vilusies.

– Būtu varējusi man vismaz kaut ko atstāt, – es pārmetu māasai, pastumdams viņai drēbes, kuras pārvērtību laikā viņa bija nometusi.

– Tagad kliegsim un aši skriesim uz izeju kā visi pārējie, – sacīja mamma, tiklīdz Mia atkal bija saģērbusies.

Tas lieliski nostrādāja, vīri formas tērpos nepievērsa mums uzmanību, lai gan Mia bija aizmirsusi paslēpt garos zvēra nagus bikšu kabatās.

Būdami tuvu spēku izsīkumam, mēs briesmīgajos apavos noberztām kājām vilkāmies atpakaļ uz mežu.

Tētis nebija sajūsmā, kad izstāstījām par piedzīvoto.

– Vismaz cilvēki mums neko nenodarīja, – mēģināju viņu nomierināt, kad tētis pumas izskatā mani īgni uzlūkoja. – Gluži pretēji – viņi bija jauki pret mums! Nujā, katrā ziņā līdz brīdim, kad Mia uzsāka medības aukstuma vitrīnā.

Tētis man uzšņāca. – *Jauki? Viņi ir viltīgi un bīstami!* – Viņa balss zāģēja man galvā. – *Mums ir jāturas no viņiem pa gabalu!* – Tētis saīdzis vērsās pie mammas: – *Vai tiešām bija nepieciešams doties uz pilsētu?*

– *Ja mēs būtu viņiem aizlieguši apmeklēt pilsētu, viņi to izdarītu paslepus, – mamma tikpat pikti atteica.*

Diemžēl es aptvēru, ka jau tagad ilgojos atgriezties tajā brīnumu vietā, kur varēja atklāt tik daudz kā jauna. – *Kāpēc mēs, mainīgie, nevaram vienlaikus dzīvot gan kā cilvēki, gan kā pumas?* – uzdrošinājos pajautāt. – *Gan tā, gan tā?*

– *Tev būs nepieciešams lērums dokumentu, ja gribi dzīvot kā cilvēks, – mamma centās paskaidrot. – Piemēram, papīrs, uz kura rakstīts, kas tu esi. Mums tāda nav.*

Tētis paraudzījās uz mani ar savām zeltainajām kaķa acīm, viņa skatiens bija caururbjošs. – *Tev ir jāizšķiras par vienu, Karag, – viņš teica. – Vienlaikus būt gan par pumu, gan cilvēku nav iespējams.*

Protams, mamma vairs nebija ar mieru ņemt mūs līdzī uz pilsētu. Sarūgtināts es naktīs klīdu pa kalniem un no augšas lūkojos uz pilsētas mirdzošajām ugunīm, kas bija daudz spožākas par zvaigznēm. Es nespēju noturēties un pēc pusgada pirmo reizi viens pats aizlavijos uz turieni, kamēr vecāki bija medībās. Es klejoju pa ielām, saodu tūkstošiem jaunu, aizraujošu smaržu un vēlējos, kaut vienreiz varētu izbraukt ar kādu no tiem priekšmetiem, ko mamma tika nosaukusi par automašīnu. Tiklīdz biju atgriezies mežā, mani jau atkal vilka atpakaļ uz pilsētu.

Pēc diviem gadiem, man tad bija vienpadsmit, es pieņēmu lēmumu, kas nepavisam nepatika manai ģimenei.

– *Gribu doties pie cilvēkiem un dzīvot tā kā viņi, – es kādu rītu pavēstīju, pēc tam kad bijām izlaizījuši rasu no kažoka.*

– *Karags ir sagājis sviestā*, – Mia mani pavilka uz zoba un iedunkāja ar ķepu, neizlaižot nagus.

Es dziļi ieelpoju, koncentrējos un pārvērtos par cilvēku. Bez kažoka bija pavisam neomulīgi, drēgnais vējš saldēja kailo miesu. – Tas nebija nekāds joks!

Tētis sarāvās, kad es piepeši pārvērtos, un mulsi vērās uz mani, kad ieguvu cilvēka izskatu. Arī mamma šķita uztraukusies. – *Bet... tas nav iespējams! Kā gan tu domā...?*

– Es skaidri zinu, kā rikošos, – atteicu. Jau vairākas nedēļas biju strādājis pie sava plāna. – Paņemšu drēbes no slēptuves un...

– *Aizmirsti par to, tava vieta ir šeit*, – manā galvā norūca tēta balss. Viņa spalvainās ausis nervozi noraustījās. – *Pārstāj gvelzt muļķības, mēs dosimies medībās, iemācīšu tev, kā uzbrukt briedim.*

– *Ksamber, manuprāt, viņš to domā nopietni.* – Māte mani raižpilni uzlūkoja. Vai viņai šķiet, ka esmu par jaunu, lai pamestu mājas? Bet man jau ir vienpadsmit gadi, un viņa pati man stāstīja, ka dzīvnieki ātrāk nekā cilvēki kļūst patstāvīgi! Kā īsta puma es jau pirms vairākiem gadiem būtu gājis savu ceļu.

– Es laiku pa laikam jūs apciemošu, – teicu satraukts un vienlaikus nomākts. – Cik bieži vien varēšu.

– *Ej un dari, ko gribi*, – tētis man uzšņāca. – *Bet es tev uzreiz pasaku: mēs nevēlamies neko kopīgu ar cilvēkiem!*

Šoreiz es biju tas, kurš izskatījās patiesi šokēts. – Pat ja dzīvošu kā cilvēks... es taču nebūšu cilvēks, tikai izlikšos par tādu! Es joprojām būšu es, pat ja izskatīšos nedaudz citādi.

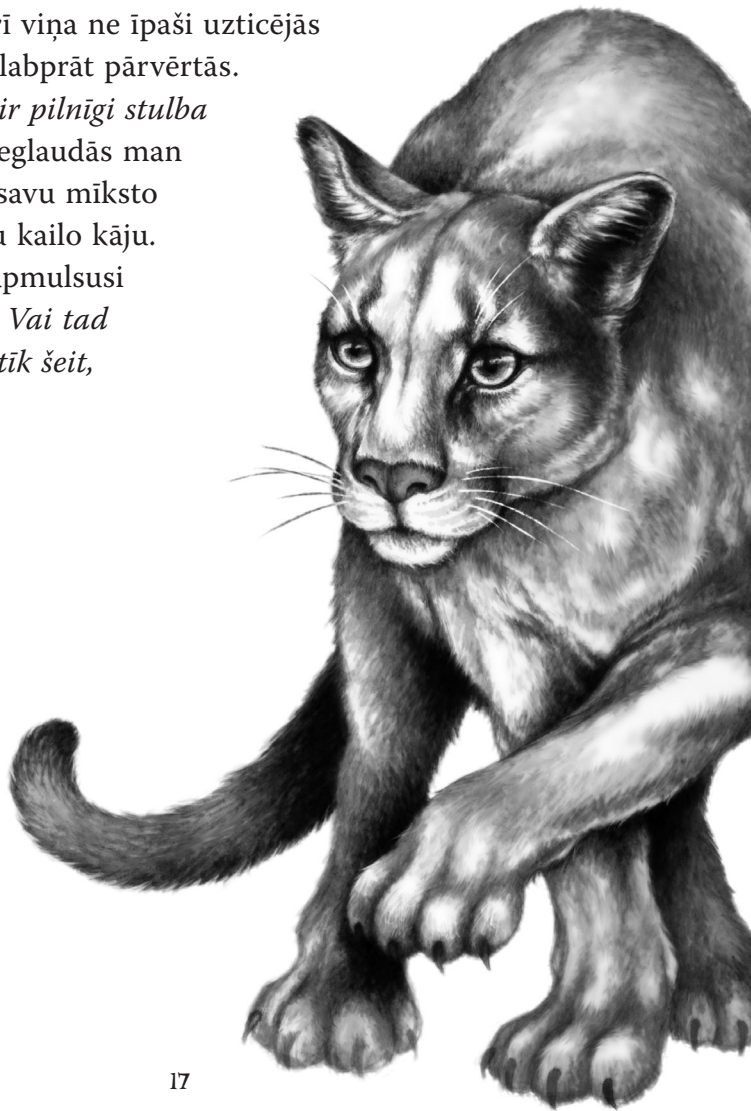
– *Karag, tu nūdien gribi turp doties gluži viens?* – Mamma izklausījās bezpalīdzīga. – *Ja tu izvēlēšies cilvēka veidolu,*

mēs nevarēsim palikt tev līdzās, varbūt pat ilgāku laiku neredzēsimies. Tu zini, ka cilvēki necieš plēsīgus zvērus savas dzīvesvietas tuvumā.

– Jūs taču arī varat pārvērsties šad un tad, – es izmisis ierosināju... un kļuva vēl izmisušāks, kad nesaņēmu atbildi. Pat mamma pagrieza galvu uz otru pusi. Arī viņa ne īpaši uzticējās cilvēkiem un nelabprāt pārvērtās.

– *Tā nūdien ir pilnīgi stulba doma!* – Mia pieglaudās man klāt un berzēja savu mīksto galvu pret manu kailo kāju. Viņa izskatījās apmulsusi un nelaimīga. – *Vai tad tev nemaz nepatīk šeit, kalnos?*

– Kā nu ne, patīk, bet... – Manas cilvēka acis pieplūda ar asarām. Man nepietika ar to, ka esmu tikai puma. Bet to bija ļoti grūti paskaidrot.

– *Mēs nevarēsim būt tavā tuvumā, kad būsim tev vajadzīgi*, – mamma skumji atkārtoja. Klusībā es biju gaidījis, ka viņa pārvērtīsies, parādīdama, ka arī viņa pa pusei ir cilvēks un savā ziņā saprot, kas manī notiek. Taču mamma palika par pumu.

– Tagad man jāiet, – es noteicu, vispirms apskaudams Mias un tad tēta spalvaino kaklu un piekļaudams viņus sev klāt. Pēc tam to pašu atkārtāju ar mammu. Viņa skumji novēlēja: – *Sargi sevi!*

Tētis nepakustējās, kad viņu apskāvu, un raudzījās kaut kur citur. Vai viņš tiešām atteiksies no manis? Nē, noteikti ne, šobrīd viņš ir saniknots, taču atkal nomierināsies, tas ir pavisam droši!

Pilnīgi izmisis un drebēdams no raizēm, taču vienlaikus būdams apņēmības pilns, es paņēmu no slēptuves drēbes. Cilvēka izskatā, bet basām kājām skrēju pa ieleju un šķērsoju mežus un klajumus, līdz ieraudzīju pirmās mājas. Es vienkārši piekļauvēju pie Džeksonholas policijas iecirkņa durvīm un apgalvoju, ka vairs nezinu, kas esmu un no kurienes nāku. Mans plāns nostrādāja. Mani noturēja par cilvēku un izsniedza man visus nepieciešamos dokumentus.

Tagad man ir trīspadsmit gadi, mani sauc Džejs, un es jau dažas nedēļas mācos Džeksonholas vidusskolas septītajā klasē. Skolā sāku iet pavisam nesen, jo vispirms man bija jāapgūst daudz informācijas par cilvēku pasauli, un to es darīju mājās, savā audžuģimenē.

Ar īsajiem smilškrāsas matiem un zaļganzeltainajām acīm es īpaši neizceļos pārējo vidū. Es valkāju džinsus, sporta kurpes un mugursomu kā gluži parasts skolnieks. Pa šo laiku gandrīz visi pie manis ir pieraduši.

Gandrīz visi.

Un diemžēl ne visi cilvēki, kā reiz domāju, ir jauki. Daži sačukstas man aiz muguras, izsakot stulbas piezīmes. Viņi ir pārliecināti, ka es tās nedzirdu (diemžēl dzirdu, viņu čuksti *mainīgo* ausīs skan diezgan skaļi). Un tie vēl sliktākie cilvēki ir apmēram tikpat simpātiski kā traks trusis. Piemēram, Šons, Kevins un viņa draudzene Beverlija, kuri tajā septembra dienā, kad viss izmainījās, gaidīja mani pie skolas ārdurvīm. Ar dīvainu smīnu sejā.